

‘ਹੇ ਖ਼ਿਤਾ ਘੜੀ ਆ ਖ਼ੁੰਚੀ ਹੈ’

(17:1-26)

ਇਹ ਪਾਠ ਇਕ ਖ਼ਾਸ ਦੁਆ ਬੰਦਗੀ ‘ਚੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਗੀਤ [ਹੇਠਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੀਤਾਂ ਦਾ ਪੰਜਾਬੀ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ] ਅਤੇ ਦੁਆਵਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਨੂੰ ਪੰਜ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤ ਦੇ ਭਾਗ ਨੂੰ ਜੋ ਖ਼ੁਦ ਇਕ ਦੁਆ ਹੈ, ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਇਕ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਹੈ।

ਸੰਦੇਸ਼ 1. ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਦੁਆ ਕਰਦੇ?

ਬਾਈਬਲ ਪਾਠ: ਯੂਹੰਨਾ 17

ਗੀਤ: ‘ਵਡਿਆਈ ਦੇ ਯੋਗ’

ਸੰਦੇਸ਼ 2. ‘ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰ’

ਗੀਤ: ‘ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰ’

ਦੁਆ

ਸੰਦੇਸ਼ 3. ‘ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ’

ਗੀਤ: ‘ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਘੜੀ ਵਿਚ’

ਸੰਦੇਸ਼ 4. ‘ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਇਕ ਹੋਣ’

ਗੀਤ: ‘ਏਕਤਾ ਵਿਚ ਬਰਕਤ ਹੋਵੇ’ (ਹਿੱਸਾ 1-4)

ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ

ਗੀਤ: ‘ਏਕਤਾ ਵਿਚ ਬਰਕਤ ਹੋਵੇ’ (ਹਿੱਸਾ 5, 6)

ਚੰਦਾ

ਸੰਦੇਸ਼ 5. ‘ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ’ ਸੱਦਾ

ਗੀਤ: ‘ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਫ਼ਿਕਰ ਹੈ’

ਗੀਤ: ‘ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਖੜਾ ਹਾਂ’

ਆਖ਼ਰੀ ਦੁਆ

ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਦੁਆ ਕਰਦੇ?

ਬਹੁਤ ਤਣਾਅ ਵਿਚ ਹੋਣ ਤੇ, ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਦੁਆ ਕਰੋਗੇ? ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਕੱਲ੍ਹ ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਜਾਓਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਦੁਆ ਕਰੋਗੇ? ਜੇ ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪੱਕੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਠੇਸ ਪੁਚਾਈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਦੁਆ ਕਰੋਗੇ? ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਵੀ ਗ਼ਲਤ ਸਮਝੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਦੁਆ ਕਰੋਗੇ? ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਮੁੱਕਦਾਮਾ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਫ਼ਾਂਸੀ ਲੱਗਣ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕੀ ਦੁਆ ਹੋਵੇਗੀ?

ਤਕਲੀਫ਼ ਅਤੇ ਤਣਾਅ ਆਉਣ ਤੇ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਹੀ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ। ਘਬਰਾਹਟ ਜਾਂ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਤੇ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦੂਜੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਗੱਲ ਯੂਹੰਨਾ 17 ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦੀ ਦੁਆ ਨੂੰ ਦੁਆ ਐਨਾ ਅਹਿਮ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਲੀਬ ਤੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ, ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨਾਲ ਆਖਰੀ ਭੋਜ ਲੈਣ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਜੈਤੂਨ ਪਹਾੜ ਤੇ ਆਪਣੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਨਾਮੰਨਣਯੋਗ ਦੁਆ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਈ ਲੋਕ ਇਸ ਦੁਆ ਦੀ ਖੂਬਸੂਰਤੀ, ਗਹਿਰਾਈ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਕਰਕੇ ਅੱਜ ਇਸ ਨੂੰ ‘ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਦੁਆ’¹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿੰਨੀ ਵਾਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਘੜੀ ਵਿਚ ਵੀ ਸਾਡੇ ਲਈ ਦੁਆ ਕੀਤੀ!

“ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰ” (17:1-5)

ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦੁਆ ‘‘ਹੇ ਪਿਤਾ, ਉਹ ਘੜੀ ਆ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ’’ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ (17: 1)। ਇੰਜੀਲ ਦੀ ਇਸ ਪੂਰੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਸਮਾਂ ਇਕ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਰ-ਬਾਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘‘ਮੇਰਾ ਸਮਾਂ ਹਾਲੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।’’² ਪਰ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਸ਼ਾਮ ਤਕ, ਯਿਸੂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ‘‘ਉਹ ਘੜੀ ਆ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ।’’ ਚੇਲੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸਨ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਯਿਸੂ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਲੀਬ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਰਨ ਨਾ ਵਕਤ ਨੇੜੇ ਆ ਪਹੁੰਚਾ ਸੀ।

ਇਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਦੁਆ ਕੀਤੀ, ‘‘ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰ ਤਾਂ ਜੋ ਪੁੱਤਰ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰੇ’’ (17: 1)। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਪਾਠਾਂ ਵਿਚ ਵੇਖ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨ ਦਾ ਅਰਥ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਨਿੱਜੀ ਇੱਛਾ, ਪ੍ਰਾਪਤੀ, ਆਦਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਿੱਕਲੇ ‘‘ਵਡਿਆਈ’’ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਭਾਵ ‘‘ਹਲੀਮੀ ਭਰੀ ਸੇਵਾ’’ ਅਤੇ ‘‘ਕੁਰਬਾਨੀ’’ ਹੈ। ਉਹ ਦੁਆ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਿਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰੇ, ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਸਲੀਬ ਤੇ ਉਹਦੀ ਮੌਤ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਦੁਆ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ‘‘ਹੇ ਪਿਤਾ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਲੀਬ ਚੜ੍ਹਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹਾਂ।’’ ਇਹੀ ਗੱਲ ਅਸਲ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਕਹੀ ਸੀ, ‘‘ਹੇ ਪਿਤਾ, ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰ।’’

ਜਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ‘‘ਵਡਿਆਈ ਕਰ’’ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਵਡਿਆਈ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜੋ ‘‘ਜਗਤ ਦੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ’’ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਸੀ (17:5), ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵਡਿਆਈ ਉਸ ਨੂੰ ਫੇਰ ਮਿਲੇਗੀ ਜਦ ਉਹ

ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਦੁਆ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿ ‘ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰ’ ਯਿਸੂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਸੁਰਗ ਅਤੇ ਸਲੀਬ ਦੋਵੇਂ ਸਨ।

“ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ” (17:6-19)

ਦੁਆ ਵਿਚ, ਜਿੱਥੇ ਯਿਸੂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਚੇਲਿਆਂ ਵੱਲ ਚਲਿਆ ਗਿਆ। ਸੱਚਾਈ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੁਆ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਚੇਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਜੀਬ ਮੁਜ਼ਾਹਰੇ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਐਨੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਵਿਚ ਵੀ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਫ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਇਆਂ ਕਿ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਦੁਆ ਕੀਤੀ।

ਪਿਤਾ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਚੇਲੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਦੁਆ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਿਖਾ ਕੇ ਜੋ ਪਿਤਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਵੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਹੱਥ ਸੌਂਪ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ‘ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ’ ਦੁਆ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਨਾਂਅ ਨੂੰ ਲੈ ਲੈ (17:9), ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਆਪਣੇ ਹੀ ਉਸ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਿਹੜਾ ਤੈਂ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਖਵਾਲੀ ਕਰ’ (17:11)। ਇਸ ਦੁਆ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਧਿਆਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਚੇਲੇ ‘ਇਕ’ ਹੋਣ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਦੇ ਚੇਲੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਉਹਦੇ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਵੀ ਇਕੱਠੇ (‘ਇਕ’) ਹੋਣ। ‘ਇਕ ਹੋਣਾ’ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਇਕ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਧਾਰਣਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਵਿਚ ਹਨ (ਉਤਪਤ 2:24), ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਇਕ ਹੋਣਾ ਕਿਉਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਬਾਅਦ ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਚੇਲਿਆਂ ਲਈ ਦੁਆ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਪੂਰੀ ਦੁਆ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਉਹਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਅਤੇ ਜਗਤ ਵਿਚ ਇਕ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਬੰਧ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ।

- ... ਜਿਹੜੇ ਮਨੁੱਖ ਤੈਂ ਜਗਤ ਵਿੱਚੋਂ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੇ (ਆਇਤ 6)।
- ... ਇਹ ਜਗਤ ਵਿਚ ਹਨ (ਆਇਤ 11)।
- ... ਮੈਂ ਜਗਤ ਵਿਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਆਖਦਾ ਹਾਂ (ਆਇਤ 13)।
- ... ਕਿਉਂ ਜੋ ਓਹ ਜਗਤ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਜਗਤ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ (ਆਇਤ 14)।
- ... ਮੈਂ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੋ ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਗਤ ਵਿੱਚੋਂ ਚੁੱਕ ਲਵੇ (ਆਇਤ 15)।
- ... ਓਹ ਜਗਤ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਜਗਤ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ (ਆਇਤ 16)।
- ... ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੈਂ ਮੈਨੂੰ ਜਗਤ ਵਿਚ ਘੱਲਿਆ ਮੈਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਗਤ ਵਿਚ ਘੱਲਿਆ (ਆਇਤ 18)।

ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਸੀ ਜਦ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਕਾਰਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੰਸਾਰ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਬਾਰੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਦੁਆ 1 ਰਾਜਿਆਂ 19:4 ਵਿਚਲੀ ਏਲੀਆਹ ਦੀ ਦੁਆ ਯਾਦ ਦੁਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਸੇਵਕਾਈ ਵਿਚ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਇਕ ਖ਼ਾਸ ਸਮੇਂ ਵਿਚ, ਉਸ ਨੇ ਦੁਆ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਹਦਾ ਪ੍ਰਾਣ ਉਠਾ ਲਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਟਾ ਦੇਵੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਏਲੀਆਹ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਉਹ ਇਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਬੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਸੀ।

ਚੇਲਿਆਂ ਲਈ ਯਿਸੂ ਦੀ ਦੁਆ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਾਨੂੰ ਅੱਜ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਸਬੰਧ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਤਾਂ ਹਾਂ, ਪਰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦਾਸ਼ਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਸਾਡਾ ਮਿਸ਼ਨ ਉਸ ਦੀ ਇੰਜੀਲ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਲਿਜਾਣਾ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਸਬੰਧ ਦੀ ਗੱਲ ਕੋਈ ਮਮੂਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਸਲੀਬ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਾਮ ਯਿਸੂ ਦੀ ਦੁਆ ਇਸ ਔਖੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਬੜੀ ਗਹਿਰਾਈ ਤਕ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਇਆਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਲਈ ਦੁਆ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਮਨ ਬਾਰੇ ਕੀ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ? ਇਸ ਵਿਚ ਅੱਜ ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਕੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ?

“ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਇਕ ਹੋਣ” (17:20-24)

ਆਇਤ 20 ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਬਾਰਾਂ (ਇਸ ਵਕਤ ਗਿਆਰਾਂ ਸਨ!) ਚੇਲਿਆਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਚਿੰਤਾ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਨਿਕਲ ਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਦੁਆ ਕਰਨ ਲੱਗਾ, ‘ਜਿਹੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਚਨ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਨਿਰਧਾਰ ਕਰਨਗੇ’ (17:20)। ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ‘ਨਿਰਧਾਰ’ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਕੋਲ ਕੋਲ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਇੰਜੀਲ ਦੀ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਮਕਸਦ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ (20:30, 31) ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਅਹਿਮ ਗੱਲ ਸੀ। ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਵਚਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਵੀ ਹਾਂ! ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸਮੇਂ ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਦੁਆ ਕੀਤੀ!

ਸਾਡੇ ਲਈ ਯਿਸੂ ਦੀ ਦੁਆ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ‘ਇਕ’ ਹੋਈਏ। ਇਸ ਦੁਆ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਚਾਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮਿਆਂ ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ‘ਇਕ’ ਹੋਈਏ। ਇਹੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ‘ਇਕ’ ਹੋਣ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ‘ਮਿਲ ਕੇ’ ਰਹਿਣ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸੁਲਹ ਸਫਾਈ ਨਾਲ ਰਹਿ ਸਕਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਝਗੜੇ ਨਾ ਹੋਣ। ਪਰ, ਜਿਸ ਏਕਤਾ ਲਈ ਯਿਸੂ ਨੇ ਦੁਆ ਕੀਤੀ ਸੀ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਹੈ। ਸੱਚੀ ਏਕਤਾ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਇਕ ਹੋਣ ਵਿਚ ਵਿਖਾਈ ਗਈ (17:21)। ਯਿਸੂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਇਕ ਹਨ ਉਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਇਕ ਹੋਈਏ (17:23)। ਮਸੀਹੀ ਏਕਤਾ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੁਲਮਿਲ ਜਾਣ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਕ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਇਕ ਨਾਲ ਇਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਕਤੋਂ ਕਰੀਏ, ਤਾਂ ਇਹ ਏਕਤਾ ਰੂਹਾਨੀ ‘ਸਮੂਹਿਕ ਜੱਠੀ’ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਪਿਤਾ, ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਹਰ ਮਸੀਹੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਜਿਸ ਏਕਤਾ ਲਈ ਯਿਸੂ ਨੇ ਦੁਆ ਕੀਤੀ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿਚ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਲਾ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਿਸ ਵਿਚ ਕਦੇ ਝਗੜਾ ਨਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿਚ ਮੇਲ ਜੋਲ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਗੱਲ ਵੀ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਣ? ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਪਰਿਵਾਰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਅਤੇ ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਗੱਲ-ਗੱਲ ਤੇ ਲੜਦਾ ਅਤੇ ਉਲਝਦਾ ਹੋਵੇ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜਾ ਪਰਿਵਾਰ ਕਲੀਸੀਆ ਵਰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ? ਕਿਹੜੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਏਕਤਾ ਹੈ? ਯਕੀਨਨ ਹੀ ਜਿਸ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਛੋਟੇ ਮੋਟੇ ਝਗੜਿਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਅੱਜ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਜਿਹੇ ਸਬੰਧ ਦੀ ਦੁਆ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਏਕਤਾ ਦਾ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਯਕੀਨਨ ਹੀ ਸਾਡੀ ਏਕਤਾ ਪੂਰਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਕ ਸਾਂਝੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਾਂਗ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਵੀ ਛੋਟੇ ਮੋਟੇ ਝਗੜੇ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਅਸੀਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਰਪਿਤ ਹਾਂ, ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਵਿਚ ਇਕ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਭੂ ਭੇਜ ਰਾਹੀਂ ਅਸੀਂ ਸਲੀਬ ਵੱਲ ਪਰਤਦੇ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ‘ਇਕ’ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ‘ਇਕ’ ਅਤੇ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਭੈਣਾਂ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਅਤੇ ‘ਇਕ’ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ।

“ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ” (17:25, 26)

ਆਪਣੀ ਦੁਆ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਫਿਰ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ (17:25)। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਨੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਪਰ ਯਿਸੂ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ (14:26)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਫਿਲਿੱਪਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ, ‘ਜਿਨ ਮੈਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਓਨ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ’ (14:9)। ਇਸ ਦੁਆ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ, ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ, ‘ਅਸੀਂ ਪਰਤੀਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਤੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਲੋਂ ਆਇਆ ਹੈ’ (16:30)।

ਇੰਜ ਪਿਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਦੀ ਆਖਰੀ ਦੁਆ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਯਿਸੂ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਵਿਚ ਹੋਵੇ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਲੀਬ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਕ ਰਾਤ ਪਹਿਲਾਂ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਤੋਂ ਚੇਲਿਆਂ ਤਕ ਅਤੇ ਅਖੀਰ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਲਈ ਹੀ ਦੁਆ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਬਹੁਤ ਸਤਾਅ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਯਕੀਨਨ ਅੱਜ ਵੀ ਉਸ ਤੇ ਬੋਝ ਹੈ! ਪੁੱਤਰ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ‘ਇਕ’ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ‘ਇਕ’ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਮਾਣੇ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਮੱਤੀ 6:9-13 ਵਿਚ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਨਮੂਨੇ ਦੀ ਦੁਆ ਨੂੰ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ‘ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ’ ਆਖਦੇ ਹਨ।
²2:4; 7:6, 8, 30. ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਹ ਦੱਸਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਘੜੀ ਕਿਵੇਂ ਆਈ ਸੀ: 12:23, 27; 13:1; 16:32.